

drejer sig dog i tre Fjerdedele af Tilfældene kun om Bødestraf (hyppigst for Overtrædelser af Politivedtægten eller Næringsloven eller for Automobilovertredelser), og i de 7 Tilfælde, hvor Straffen er steget til Fængsel paa Vand og Brød, ligger Forbrydelsen langt tilbage i Tiden, som Regel mindst 30 Aar. Udvalget har derfor kunnet give sin Tilslutning til, at de paagældende er opført paa Lovforslaget.

Ligeledes har Udvalget kunnet tiltræde, at Ministeriet har medtaget 17 Personer, skønt deres Ansøgning om dansk Indfødsret *ikke* er anbefalet af vedkommende Kommunalbestyrelse (Nr. 46—47, 53—55, 110, 115, 322, 471, 589, 650, 811, 825, 843, 852, 869 og 880). Dette gælder, selv hvor Kommunalbestyrelsens Standpunkt aabenbart er begrundet i en konkret Bedømmelse af de foreliggende Omstændigheder og ikke blot er Udtryk for et almindeligt Skøn eller en principiel Betragtning.

Indenrigsministeriet har *afslaaet* 196 Andragender om dansk Indfødsret (i Fjor 177). I de fleste Tilfælde (100) skyldes Afslaget for kortvarigt Ophold i Danmark, i 48 Tilfælde er Grunden Modtagelse af Fattighjælp, i 29 Andragernes Vandel, i 2 Bopæl i Udlandet og i 17 forskellige andre Aarsager, saasom manglende Anbefaling eller vedkommendes Alder ved Indvandringen. Udvalget har i det hele ikke fundet noget at bemærke til de skete Afslag, men har dog henstillet til Ministeren, at en Ansøger, som paa Grund af mangelfulde Oplysninger i Sagen har faaet Afslag „for Tiden“, alligevel naturaliseres i Aar, og Ministeren har efter Omstændighederne kunnet tiltræde et Ændringsforslag herom (Ændringsforslag Nr. 2).

Under Nr. 1 stiller Indenrigsministeren et af Udvalget tiltraadt Ændringsforslag om at optage yderligere 75 Personer paa Lovforslaget. De fleste af disse opfylder de almindelige Betingelser for Opnaaelse af dansk Indfødsret eller vilde dog kunne optages efter den lempeligere Praksis, man i de senere Aar har fulgt overfor Ansøgere, der er født og altid har opholdt sig indenfor Rigets nuværende Grænser (se f. Eks.

Bemærkningerne til Nr. 3, 13, 23, 38 og 46). Ændringsforslaget omfatter dernæst 4 Personer (Nr. 8, 36, 45 og 62), som vel har faaet nogen Fattighjælp i senere Aar, men enten ganske ubetydelige Beløb eller under saadanne Omstændigheder, at man ikke i Udvalget har næret Betænkelighed ved at se bort herfra, saa meget mindre som Beløbene i alle Tilfælde er fuldt tilbagebetalt. Fremdeles har Udvalget kunnet give sin Tilslutning til i Aar at naturalisere en Række Ansøgere, som er født i de sønderjydske Landsdele, skønt de for ikke længe siden har modtaget eller stadig modtager Fattighjælp eller er idømt Smaastraffe, og skønt de ikke strengt formelt falder ind under de nys nævnte lempeligere Regler, der følges overfor Personer, som har boet her hele deres Liv, idet de i kortere Tid har opholdt sig udenfor Landets Grænser. Disse Personer hører nemlig efter Udvalgets Opfattelse reelt hjemme i Danmark. Det samme kan vel siges om Ansøgerne under Nr. 9 og Nr. 34. Det er ogsaa denne Betragtning, der har været afgørende for Udvalgets Stilling, naar man efter Samraad med Ministeren har kunnet gaa med til at optage enkelte Ansøgere, skønt de for ikke mange Aar tilbage er idømt strengere Straffe. Det er Udvalgets Opfattelse, at de paagældende ved deres Fødsel og Opdragelse i de sønderjydske Landsdele, hvor de ogsaa senere hen i Livet overvejende har opholdt sig, har faaet saa stærk Tilknytning her til Landet, at det er rimeligt at give dem dansk Indfødsret. At dette nu sker ved deres Optagelse paa Indfødsretslovforslaget til Trods for, at de ikke opfylder de almindelige Betingelser herfor, kan naturligvis lige saa lidt som de nysnævnte, i ganske særlige Forhold begrundede Undtagelser fremtidig betragtes som normgivende. — Med Hensyn til Ansøgeren under Nr. 74 skal endelig bemærkes, at Udvalget, da Naturalisation i Aar efter det oplyste maa anses for en Velfærdssag for vedkommende, i dette Tilfælde har kunnet give sin Tilslutning til en Forkortelse af Opholdsfristen.